

Från landet? Nej! Från småorten...

Hipólito har arbetat med många saker: på en kylskåpsfabrik, som vandrande bokförsäljare, på ett inkassoföretag, etc., tills han slutligen fick ett jobb på Posten, men ändå fortsatte med andra arbeten.

2012-05-20

När åren går är det skönt att se Guds hand i ditt liv. Jag är 77 år gammal. Och Herren har gett mig sinne för humor. Med jämna mellanrum gör

sig en yngre vän lustig över mig och vill få mig att tala och säger därför:

– Hipólito, du som kommer från landet och har flyttat över gränserna...

Då avbryter jag honom alltid:

Från landet? Nej, jag kommer från småorten: Det är en stor skillnad...

En diskussionsmiddag om landsbygdens Spanien

För några månader sedan inbjöds jag till middag och samtal med unga yrkesmän. Vid olika tillfällen hade man talat om bioetik, om utvecklingsbidrag, om militärernas fredsmission i konfliktområden, om konst och om musik, macroekonomi...

Rubriken som föreslogs mig för detta möte var rolig och lockande, helt i överensstämmelse med

organisatörens känsla för humor
som känner mig väl: *Landsbygdens
Spanien: minnen av en byherde i
Pajarejos i Avilatrakten; och hur han
efter att ha tillverkat kylskåp och sålt
böcker slutligen blev brevbärare; och
när han en gång gått i pension
övergick till att arbeta i en stiftelse
och på fritiden njuta av
pilgrimsvandringens behag.*

Vi mindes de magra åren i det hårda
livet på åkrarna, djurens utfordring
under fyrtio- och femtiotalet och
nätterna vi tillbringade i det fria –
liksom herdarna i Betlehem – eller
på illaluktande härbärgen och
vårdshus, där djurhandlare,
smugglare och herdar samlades
omkring en stor gryta, där värdinnan
förberedde måltiden; vi talade om
starka (och i regel) goda människor,
vana vid att vandra långt med
boskapen för att söka betesmark.
Ingenjörerna, advokaterna,
journalisterna och läkarna som var

närvarande spärrade upp ögonen. Men deras aptit ökade tack vare en frityr med indränkta bröd, kryddat med vitlök och peppar, uppskattat av herdarna, som jag tog med mig för att göra mötet nöjsamt.

De närvarande ville veta vad som hände efter min barn- och ungdom som herde och lantbrukare. Jag berättade om min militärtjänst och hur jag med min väska i papp gav mig i väg för att bo i Madrid, i det folkliga kvarteret Usera.

Jag har utövat många yrken: kylskåpstillverkare, vandrande bokförsäljare, skuldindrivare etc.... tills jag fick jobbet på Posten, men ändå fortsatte att göra många andra saker. Under många år har jag till fots genomkorsat mitt kvarter, lärt känna tusentals människor, som jag åtskilliga år efteråt fortsatt att hälsa på gatan, därför att jag är kvarterets brevbärare.

”Jag förstod vad Opus Dei är på ett enkelt och naturligt sätt”

Jag gifte mig. Carmen och jag har tre söner. Vi har försökt att uppfostra dem väl, och gudskelov har alla studerat vid universitetet och är mycket uppskattade på sina jobb.

När jag för trettio år sedan lärde känna Opus Dei, förstod jag allt på ett enkelt och naturligt sätt: det var vad jag alltid hade drömt om. Och brevbäraren skrev sitt brev för att be om upptagning och jag tackar Gud för denna underbara och oförtjänta nåd.

Sedan kom ögonblicket för pensioneringen. Jag började arbeta i Stiftelsen Centro Académico Romano, där jag har kunnat använda kunskaper från Posten för att stå till tjänst för det arbete som tillåter många präster i hela världen att få utbildning. Arbetet som jag gör och den goda atmosfären på Stiftelsen

tilltalar mig mycket. Det är ett arbete som hjälper mig att känna att jag är nära den helige Josemaría, och att förbli förenad med böneämnen som Påven och Prelaten för Opus Dei har.

”Må Herren bevara min pigghet och humor”

Arbetet med pilgrimsfärder föddes på ett mycket enkelt sätt. Jag ersatte ett gift par som organiserade pilgrimsresor till Mariahelgedomar. Mycket folk lockades till dem. Det är ett bra tillfälle för många människor att närma sig Gud. Vår Moder är den sanna modern, och hon har lovat se till att de som vänder sig till henne återvänder som förnyade.

I Lourdes, i Fatima, i Torreciudad och på så många andra helgedomar har hundratals personer biktat sig och förnyat sitt kristna liv. Med åren har det nu blivit många pilgrimsresor, och jag känner busschaufförerna väl såväl som värdshusvärdarna. Man

kan tala om Gud med alla. På bussen tar jag tillfället i akt för att spela upp några DVD-filmer om den helige Josemaría eller några bra dokumentärer med kristet innehåll.

När åldern obarmhärtigt inställer sig och man inte har något annat val än att uppsöka sjukhuset, är det gott att se så många vänner komma och hälsa på en. Jag bönfaller Herren att han, om det är hans vilja, måtte bevara min pigghet och humor som alltid för att kunna följa honom på den väg han önskar och på så sätt tjäna många människor.